

Arrest

**nr. 65 161 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat K. DE MAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene heeft de termijn van 3 maanden op 6 niet gerespecteerd. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Bovendien moet verwerende partij haar beslissing ook met de nodige zorgvuldigheid overwegen. Zij dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het is verzoeker onmogelijk te weten op welke feitelijkheden de genomen beslissing berust. De beslissing zou in het bevel om het grondgebied te verlaten geïncorporeerd zijn. De beslissing als dusdanig wordt niet ter kennis geven ; het enige wat voorligt is de geïncorporeerde beslissing in het bevel zelf. Verzoeker kan derhalve niet weten welke de feitelijkheden zijn die ten grondslag liggen aan de beslissing.

Verzoeker voert aan dat de materiële en de formele motiveringsverplichting dientengevolge wordt geschonden.

De materiële motiveringsverplichting houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

De feitelijke motieven worden in hetgeen voorligt niet vermeld.

De motieven in rechte zijn eveneens niet, laat staan op een afdoende en pertinente wijze, vermeld.

Bij het nemen van de beslissing dient uitgegaan te zijn van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld en of de verwerende partij op basis daarvan tot die beslissing kon komen.

In casu werd door de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan volgens verzoeker gezien hij niet in België verblijft gedurende meer dan 3 maanden, minstens dit niet is aangetoond, wel integendeel verzoeker verblijft en werkt tot op heden in Frankrijk.

Verzoeker was op het ogenblik van de genomen beslissing niet langer dan 3 maanden in België.

Verzoeker heeft aangetoond aan de hand van loonfiches dat hij onder meer de laatste 7 maanden in Frankrijk officieel werkzaam was en aldaar ook ingeschreven was. Het officieel woonadres is tevens te Rijsel (Frankrijk).

Dat verwerende partij dan ook geenszins met de nodige redelijkheid, noch met enige zorgvuldigheid haar beslissing heeft genomen, dat de formele en materiële motiveringsplicht is geschonden en minstens ingevolge een beoordelingsfout door verwerende partij en het middel derhalve ernstig is.(…)”

2.2 De verzoekende partij voert zowel een schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht aan. Er dient gewezen te worden op het feit dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Derhalve dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht opwerpt, uit het feit dat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Het middel dient derhalve uitsluitend vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet behoort tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.3 De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan gezien zij niet in België verblijft gedurende meer dan drie maanden, minstens dit niet is aangetoond. De verzoekende partij stelt tot op heden te werken en te verblijven in Frankrijk. Zij heeft aan de hand van loonfiches aangetoond dat zij onder meer de laatste 7 maanden in Frankrijk officieel werkzaam was en aldaar ingeschreven. Het officieel woonadres van de verzoekende partij is tevens in Rijsel.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, met name *‘verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd’*. De verzoekende partij heeft de termijn van drie maanden op 6 niet gerespecteerd.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de

visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomst sluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op 4 januari 2011 bij de dienst bevolking van de stad Lokeren voor de eerste keer heeft aangeboden om zich te laten inschrijven op het adres van mevrouw G.V.M. Uit het verslag blijkt verder dat de verzoekende partij reeds twee jaar in België zou verblijven. Onder hoofdding 'Commentaar' wordt het volgende gesteld: 'Na een aantal vragen gesteld te hebben onder andere wat Meneer zijn plannen waren hier in België werd gezegd dat bij blijkbaar reeds ongeveer twee jaar in België zou verblijven en op woensdag en donderdag naar Frankrijk zou reizen om te werken. Nu zou hij zich definitief in België willen vestigen!!! (...) Wij zijn ondertussen al een koppel sinds 3 jaar, daarmee is onze enige vraag dat we wettelijk zouden kunnen samenwonen bij mijn partner te Lokeren'. In een schrijven van de verzoekende partij van 4 april 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken stelt zij dat '(...) ik dus de laatste 6 maanden wekelijks naar mijn officiële woonplaats terugkeer aangezien ik in Frankrijk wekelijks mijn officiële job uitoefen (...)'. En uit een politieverlag van 8 april 2011 van de politie van Lokeren blijkt dat de verzoekende partij 'weldegelijk op voornoemde adres, (... te 9160 Lokeren), (woont)'. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij evenzeer dat zij zoveel als mogelijk bij haar partner te Lokeren verblijft, maar dat zij tot op heden in Rijsel woont en werkt en dat zij zoveel als mogelijk bij haar partner in Lokeren tracht te zijn en inderdaad zoveel mogelijk heen en weer rijdt. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. Evenmin slaagt de verzoekende partij erin het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Artikel 6 bepaalt uitdrukkelijk dat de vreemdeling die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, geacht wordt langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Het feit dat de verzoekende partij een verblijfsvergunning heeft in Frankrijk, er een officieel 'woonadres' heeft en er bovendien werkt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden in België heeft verbleven. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verzoekende partij evenzeer het grondgebied van Frankrijk dient te verlaten.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Verzoeker wenste samen met zijn partner bij de stad Lokeren te informeren naar de mogelijkheid tot wettelijke samenwoning in België.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de weigering van een vermeend verblijfsrecht, terwijl zijn partner nog in België is zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM en meer bepaald van de eerbiediging van het recht op familie- en gezinsleven.

Van de partner van verzoeker zou dan moeten worden verwacht dat zij alles achter laat en verzoeker zou moeten volgen wanneer deze laatste het land moet verlaten. Zulks zou immers impliciet neerkomen op een uitwijzing van een Belgisch onderdaan.

Niettegenstaande de inmenging in het familie- en gezinsleven bij wet is voorzien en een wettig doel beoogt, namelijk 'de bescherming van de openbare orde', dient zij ook in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M en moet zij 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995).

Hoewel het E.V.R.M, geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, zijn de staten toch gehouden rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (Ie afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.mechrxoeJnt> (22 maart 2006), T, Vreemd, 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E. V.R.M, verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E. V.R.M, het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V. R. M.(…)

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E. V.R.M, geschonden.'

Dat een uitvoering van het bevel om het land te verlaten in die omstandigheden onmenselijk is, en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken.

Het zou immers onverantwoord zijn om verzoeker te verplichten het land te verlaten, terwijl zijn partner in België blijft. Men kan van haar immers moeilijk verwachten dat zij verzoeker naar het buitenland zou volgen in afwachting van een verblijfsrecht voor verzoeker.

Dat het middel derhalve evenzeer ernstig is. (…)"

2.5.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.5.2 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.5.2.1 Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.5.2.2 De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.5.3 Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.5.4 Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.5.5 De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een relatie heeft met mevrouw G.V.M., dat zij samen wensen te informeren bij de stad Lokeren naar de mogelijkheid tot wettelijke samenwoning in België, dat van de partner van de verzoekende partij zou moeten verwacht worden dat zij alles achterlaat en de verzoekende partij zou moeten volgen wanneer zij het land dient te verlaten.

2.5.5.1 Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Zoals uit de stukken van het administratief dossier en de uiteenzetting in punt 2.3 blijkt, verblijft de verzoekende partij bij haar partner, mevrouw G.V.M., dat zij zoveel als mogelijk bij mevrouw G.V.M. verblijft en slechts twee dagen in de week naar Frankrijk keert om te gaan werken, vormen zij reeds gedurende drie jaar een koppel en hebben zij effectief geïnformeerd bij de stad Lokeren naar de mogelijkheid van wettelijk samenwonen. Aldus kan worden gesteld dat de verzoekende partij een feitelijk gezin vormt en voldoet aan het eerste lid van artikel 8 van het EVRM.

2.5.5.2 Betreffende de positieve verplichting

Aangezien het *in casu* een eerste toelating betreft dient er onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij toont echter niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in haar land van herkomst te verblijven of in Frankrijk, daar zij over een verblijfsvergunning voor Frankrijk beschikt. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). De verzoekende partij wist of behoorde bovendien te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten werd afgewezen (*cf.* EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Bovendien heeft het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner zal worden gescheiden. Zij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten

voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het recht op gezinsleven aannemelijk, zoals vervat in artikelen 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS